

Sygn. akt II K 1400/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 r.

s p r a w y : T. S.

syna A. i M. z domu S.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

1. w J., województwo (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) działając w warunkach czynu ciągłego z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacał do Urzędu Skarbowego w J., jako płatnik, pobranych zaliczek na podatek dochodowy od pracowników za okres od listopada 2014 r. do grudnia 2014 r. w łącznej kwocie 9.360,00 zł, stanowi naruszenie przepisu art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

2. w J., województwo (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia 25 lipca 2015 r. na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku od towarów i usług (VAT-7) za okres od maja 2014 r. do czerwca 2015 r. w łącznej kwocie 99.915,00 zł, co stanowi naruszenie przepisu art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s.

3. w J., województwo (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do dnia 30 kwietnia 2014 r., na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-36 za 2013 r. w kwocie 9.657,00 zł, co stanowi naruszenie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 ze zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s.

orzeka :

I. uznaje oskarżonego **T. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to, na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

II. uznaje oskarżonego **T. S.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 57 § 1 k.k.s. i za to, na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 50 § 1 k.k.s. wymierza mu łącznie karę 4000 (czterech tysięcy) złotych grzywny;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 540 zł netto oraz kwotę 124,20 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 664,20 zł brutto;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżonego **T. S.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1400/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. prowadził działalność gospodarczą (...) NIP (...) z siedzibą w S. przy ul. (...). Właściwym miejscowo dla celów podatkowych dla jego działalności gospodarczej był Urząd Skarbowy w J..

dowód:

pismo z Urzędu Skarbowego w J. k.5-6;

Prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) z wykorzystaniem takiej samej sposobności T. S. w okresie 20 grudnia 2014r. do 20 stycznia 2015r. nie wpłacał do Urzędu Skarbowego w J., jako płatnik, pobranych zaliczek na podatek dochodowy od pracowników za okres od listopada 2014 r. do grudnia 2014 r. – w łącznej kwocie 9 360 złotych.

dowód:

pismo z Urzędu Skarbowego w J. k.20-21;

Nadto prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) T. S. pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia 25 lipca 2015 r. na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku od towarów i usług (VAT-7) za okres od maja 2014 r. do czerwca 2015 r. w łącznej kwocie 99 915 złotych.

dowód:

pismo z Urzędu Skarbowego w J. k.7,8;

Nadto prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) T. S. pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie, tj. do dnia 30 kwietnia 2014 r., na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-36 za 2013 r. w kwocie 9 657 złotych.

dowód:

pismo z Urzędu Skarbowego w J. k.9;

T. S. nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwa.

dowód:

dane o karalności k. 17;

Sąd zważył, co następuje:

Zważywszy, iż postępowanie było prowadzone w trybie dla nieobecnych (art. 173 k.k.s.) nie odebrano od oskarżonego wyjaśnień. Sąd dokonując ustaleń faktycznych w sprawie oparł się na dowodach zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego, gdyż obrońca oskarżonego żadnych wniosków dowodowych nie złożył, a Sąd nie dostrzegł konieczności przeprowadzenia dowodów z urzędu.

Zebrane w sprawie dokumenty – w szczególności informacje Urzędu Skarbowego w J. o wysokości zaległości podatkowych T. S. w tym także czasookresu nie dokonywania – wbrew obowiązkom ustawowemu – wpłaty tych podatków tj. zarówno od towarów i usług (w tym pobranych zaliczek jako płatnik) oraz podatku dochodowego od osób fizycznych były sporządzone w odpowiedniej formie przez uprawniony podmiot. Sąd nie znalazł zatem żadnych podstaw do podważania wiarygodności i rzetelności danych zawartych w tych dokumentach. Również obrońca oskarżonego nie podważał rzetelności tych dokumentów – nie składając w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Tym samym Sąd jako własne uznał informacje zawarte w tych dokumentach.

W świetle powyższych dowodów Sąd ustalił, że oskarżony T. S. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...), działając w warunkach czynu ciągłego z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacał do Urzędu Skarbowego w J., jako płatnik, pobranych zaliczek na podatek dochodowy od pracowników za okres od listopada 2014 r. do grudnia 2014r. w łącznej kwocie 9 360,00 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art.77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Na T. S. jako na płatniku (art.31 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, Dz. U. z 2012r., poz. 361 ze zm.), ciążył obowiązek (na podstawie art.38 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, Dz. U. z 2012r., poz. 361 ze zm.) wpłacenia pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy. Płatnicy, przekazują bowiem, kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania, a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby.

Oskarżony jako płatnik ((...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...)) bezspornie w okresie od 20 grudnia 2014r. do 20 stycznia 2015r. nie dokonał wpłaty na konto Urzędu Skarbowego w J. pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy za okres od listopada 2014 r. do grudnia 2014r. w łącznej kwocie 9 360,00 złotych naruszając przepis art. 38 ust 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012r., poz. 361 ze zm.). Tym samym umyślnie wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 k.k.s., gdyż kwota niewpłaconego podatku była małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. (gdyż nie przekraczała dwustu krotności minimalnego wynagrodzenia – które w 2015r. wynosiło 1750 złotych, a zatem nie przekraczała kwoty 350 000 złotych) a była większa niż ustawowy próg wynikający z art. 53 § 3 k.k.s. (gdyż przekraczała pięciokrotność tego minimalnego wynagrodzenia, a zatem przekraczała kwotę 8750 złotych).

Oskarżony dopuścił się tego czynu w przeciągu dwóch miesięcy (od 20 grudnia 2014r. do 20 stycznia 2015r.), z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Tym samym jego zachowanie stanowiło czyn ciągły o jakim stanowi art. 6 § 2 k.k.s.

Oskarżony jest osobą działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. Można mu zatem przypisać winę.

Czyn oskarżonego z art.77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. cechuje większy niż nieznaczny stopień społecznej szkodliwości. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony nie dokonywał wpłaty pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy – przez okres 2 miesięcy a nadto kwota pobranych zaliczek dotychczas nie została przez niego wpłacona. Sąd nie mógł jednak przeoczyć, iż kwota niewpłaconego podatku jedynie o 610 złotych przekraczała próg ustawowy (o jakim stanowi art.53 § 3 k.k.s.). Z tych też względów Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości tego czynów za większy niż nieznaczny.

Biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopień jego winy, a także uwzględniając jego dotychczasową niekaralność, Sąd doszedł do przekonania, że za przypisany oskarżonemu czyn z art.77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. odpowiednią będzie kara 20 stawek dziennych grzywny po 70 złotych każda. Kara ta winna spełnić swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i wpłynąć na właściwe postawy społeczne zwłaszcza w zakresie przestrzegania przepisów podatkowych.

Oskarżony T. S. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) w okresie od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia 25 lipca 2015 r. pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku od towarów i usług (VAT-7) za okres od maja 2014 r. do czerwca 2015 r. w łącznej kwocie 99 915 złotych, czym wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art.57 § 1 k.k.s.

Oskarżony T. S. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) w okresie do dnia 30 kwietnia 2014 r. pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-36 za 2013 r. w kwocie 9 657 złotych, czym wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art.57 § 1 k.k.s.

Oskarżony jako podatnik w rozumieniu art. 15 ust 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r., Nr 54, poz. 535 ze zm.) (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...)) bezspornie w okresie od dnia 25 czerwca 2014 r. do dnia 25 lipca 2015 r. nie dokonał wpłaty na konto Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku od towarów i usług (VAT-7) za okres od maja 2014 r. do czerwca 2015 r. w łącznej kwocie 99 915 złotych naruszając przepis art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r., Nr 54, poz. 535 ze zm.). Tym samym umyślnie wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

Oskarżony jako podatnik (...) NIP (...) z siedzibą w S. ul. (...) bezspornie w okresie do dnia 30 kwietnia 2014 r. pomimo obowiązku uporczywie nie wpłacał w ustawowym terminie na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego w J. zadeklarowanego podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-36 za 2013 r. w kwocie 9 657 złotych naruszając przepis art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 ze zm.) Tym samym umyślnie wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

Czyny oskarżonego z art.57 § 1 k.k.s. cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony nie dokonywał wpłaty zadeklarowanych podatków na łączną kwotę przekraczającą 100 000 złotych – co jest istotną wysokością dla przeciętnego obywatela. Nadto kwoty tych podatków dotychczas nie zostały przez niego wpłacone. Z tych też względów Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości tych czynów za znaczny.

Biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego z art. 57 § 1 k.k.s. oraz stopień jego winy, a także uwzględniając jego dotychczasową niekaralność, Sąd doszedł do przekonania, że za te przypisane oskarżonemu czyny odpowiednią będzie łącznie kara grzywny w kwocie 4000 złotych. W ocenie Sąd kara w takim wymiarze nie tylko uzmysłowi oskarżonemu nieopłacalność naruszenia prawa (w tym prawa podatkowego) ale także utrwali prawidłowe wzorce należytego postępowania wśród innych przedsiębiorców, którzy uzyskają pewność, iż naruszenie prawa powoduje odpowiednią reakcję prawnokarną.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 540 zł netto oraz kwotę 124,20 zł podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 664,20 zł brutto, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, gdyż koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art.113 § 1 k.k.s. Sąd zwolnił w całości oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty, ponieważ uznał, iż uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.